

Leto 8. Štev. 4. PRILOGA ZA MLADINO. 1939. aprila 8.

JEZUŠEK, PROSIM TE NA NAJSVETEJŠO TVOJO
I TVOJE MAMIKE MLADOST, POSVETI NAŠO
MLADINO.

Ka je na sveti, je poželivost tela. (I. Jan. 2—16.)
Mi bi mogoče pravili, da to ne istina; a ar so pa te reči povedane po sv. Dūhi, ki vse vidi i vse zna, je ne moremo tajiti. Poželivost kralūje v našem teli. Žele-mo pijačo, štera pogūbla; žele-mo jestvino prepovedano, žele-mo telovno nečistost, štera kak isti sv. Dūh pravi, v nebesa ne pride. Dragi dečki i draga dekla, poželiviva sta. Vajino telo žele, ka ne smete včiniti. Žela je iskra; če ta pride do slame, vužge jo. Tvoje telo je pa slama, je sūho seno, tak pravi Bog v sv. pismi: Dečko i dekla, ne čūdivajta se zato, če po plesi spadneta. Ne čūdivajta se, če po nezmernom pili alkohola se pogrozita

v nečistost! Ne čudivajte se, če po nočni brezpotrebnoj hoji i nočnomi shajanji zablodita! Želeta si sloboščino. A prava sloboščina je samo v Bogi, ar jedino Bog ne nikomi podvržen. Nega hūjšega robstva, kak je robstvo tela. I v to robstvo spadneta, če se vdata želi vajnoga tela. Če sta že stopila v edendvajseto leto, odnosno to spunila, sta se dužniva postiti, če sta zdraviva i nesta s težkim delom obremenjeniva. Do toga leta se alkohola ogibljita kak čemerne kače. Ples ešče nikoga ne poboljšao, milijonom pa vzeo zdravje telovno i njim pripravo rano smrt pa večno pogūblenje. Od noči je Jezuš pravo, da ma svojo moč. Ogibljita se nočne brezpotrebne hoje, zmolite po večerji vajne večerašnje molitve, kaj pobožnoga čtita i z Bogom ležita. O kak vesela bo vajna mladost, če poželivost tela premagata, čaka vaj v nebi večna mladost.

ROŽE MARIJINOGA OGRAČEKA

SO SKRIVNOSTI SV. ČISLA, ALI ROŽNOGA VENCA.

NABERIMO SI TE ROŽICE.

Gda so David krala preganjali njegovi sovražniki, je zaprosio sablo Goliata, šteroga je s frečov premagao i njemi vzeo sablo. Gda je z roke dūhovnika proso sablo, je pravo: „Nega toj vednake, daj mi to sablo“. (Kr. I. 21—9.) Sabla, z šterov z lehkotov premagamo peklenskoga sovražnika, je sv. čislo. Cerkev je mela od svojega začetka tri velike sovražnike: zvūnešnje oborožene, krive vere i oslabilenost jakosti. Proti vsem tem sovražnikom se je z molitevjev sv. čisla zmagovito borila.

Pri Lepanto-i je malobrojno krščansko brodovje premagalo velikansko türsko-mohamedansko brodovje ravno med molitevjev rožnoga venca, štero je opravlaao krščanski svet l. 1571. Bog je sv. Piji V. papi to nazvesto i te je to nazvesto sveti, da je zmaga prišla po molitvi sv. čisla od dobre Matere Marije. L. 1716 so pa premagani Törki na Vogrskom i pri Korfui po molitvi sv. čisla. Zato je vpelala cerkev svetek svetoga Rožnoga venca pod papi VIII. Gregori i XI. pa XIII. Klementi.

Pij IX. so pravili pri nekoj priliki romarom, da je najvekši kinč Vatikana, to je papove palače staro čislo, na štero molijo oni i so molili njihovi predniki za kat. Cerkev i Marija jo je obranila... Puni zavūpanja v Marijino pomoč so djali romarom: „Dajte mi vojsko molečih vernikov — i premagam vse sovražnike.“ Leon XIII. so predpisali z istim vūpanjem v Marijino pomoč molitev rožnoga venca za mesec oktober i so dali vnesti v laurefanske litanije naziv: Kralica sv. Rožnoga venca, prosí za nas!

Sv. Dominiki je Bl. D. Marija nazvestila, da kak se z angelskim pozdravljenjom začínja zveličanje človečanstva, tak se z molitvijov sv. čisla to nadalūje i dovršava, ar po sv. čisli se krepí v dūšaj Jezušova vera, se grešniki povračajo i dūše dobivajo obilno milosti, da ostanejo stanovitne na dobroj poti.

Pa sami znamo iz našega življenja, da dokeč se je v naših hižaj po večeraj molilo čislo, je kralüvao mir po naših občinaj, kraje ne bilo, mladina je bila trezna i čista, kralüvala je lübezen, ar nas je blagoslavlala mati lepe lübezni, Marija. Kak je pa naš narod opüsto to lepo navado, ide vse naopak: mira ne, svaja se širi, srdovje se gordržijo, celo vojsko fiškališov potrebüjemo, ka nas v nepotrebnih i šče v krivičnih pravdaj zagovarjajo, mladina se nam je pokvarila, vera nam je oslabila, vüpanje polagamo samo v penez i svecke reči, lübezen je vgasnola. O, zato pa, Slovenska Krajina, nazaj, nazaj k sv. čisli, i srečna boš i zadovolna boš.

DÜHOVNIJA V KUZMI.

Večletne priprave za nastavitev nove ekspoziture v Kuzmi so se pred kratkim končale z zaželjenim uspešom. Cerkvena oblast je potrdila nastavitev nove dühovnije i vernikom poslala prvoga dühovnika. Za dobre vernike je bio to velki i nad vse važen dogodek. Nova dühovnija, ki naj v prišestnosti postane fara, ma svojo podlago že v davnoj preminočnosti. Že pred več sto letami so vesi, ki pripadajo k novoj ekspozituri, tvorile svojo cerkveno enoto — podružnico, zvün Trdkove, ki je bila prle v faro na Gornji Sinik ali včasi tüdi v Markovce (Čepince!) Naslednje vrstice naj te trditve obrazložijo i v srcaj vernikov zbüdijo ponos i požrtvovalnost, da bodö v bodoče za svojo cerkev delali s tistov gorečnostjov, kak so to delali nekdašnji njihovi očacje.

Gračka fara je mela nekda — pred nastankom sebeščanske fare — dve podružnici: 1. Sv. Lenart v Bodoncaj i 2. Sv. Kozma i Domijan v Kuzmi. Vesi Bodonci, Zenkovci, Beznovci i Vadarci (Tivadarovci) so sküпно tvorile podružnico „Sv. Lenart“. Kapela je bila v Bodoncaj i to lesena, a posvečena na čast sv. Lenarti. Že v 17. stol. pravijo zgodovinski viri od te kapele, da je jako stara. To se pravi, da je bila postavljena pred začetkom lüteranstva pri nas i pred törskimi bojnami. Nikaj ne pretiravamo, če trdimo, da je bila postavljena pred l. 1500. Isto vala od kapele i podružnice v Kuzmi. Najstarejši zgodovinski vir, ki piše od podružnice v Kuzmi, je cerkveua vizitacija iz l. 1627. Ponovno je bila vizitacija pri podružnični kapeli v Kuzmi 21. marca l. 1698. To leto je vizitator zapisao sledeče:

„K toj cerkvi pripadajo vesi: Kuzma, Matjašovci, Gornji i Dolnji Dolič. Vse vesi so slovenske. Zemliški gospodje so Battányi-veleposestvo v Dobri. Cerkvica je na konci vesi, na bregi, pozidana je na čast sv. mučencoma Kozme i Damijana. Okoli cerkve je pokopališče, ki je obdano z lesenov ograjov. Kapela ma stolp iz kamna, ki je s škodlami pokriti (navadno z hrastovov skorjov). V stolpi je eden zvon. Kor (dile) je lesen, tlak (pod odspodi) je iz opeke; dva kamenitniva oltarnivi stola i eden oltar — žrtvenik v svetišči. (Na tom oltari je bila sv. meša).

Svetišče je obokano. Patrocinij (den patrona kapele) se ne svetí. (To zavolo luteranskih časov.) Dužnost vernikov je zidati i popravlati kapelo, poskrbeti za sveče, hoštijo i vino — tudi hoštije za betežnike. Vsakí drugi svetek je tu boža služba (krščanski navuk brez sv. meše). Sv. meša je tu samo na Gospodovo vnebozastoplenje.

Cerkev ma 7 forintov premoženja, ki so razposojeni med verniki.

Imanje podržnice. — V Kuzmi je „Na verki“ frtao orala zemle; „Nádencaj“ je pou orala; dale na „Gusinjak verki“ 1 oral; „Pri bákenj“ je mali košček.

Travnik je ravnatak na istom ozemli (v Kuzmi!) i se zove „küzdoblanski travnicje“, gde zraste sena za eden voz.

Kapela ma srebrni kelih s patenov, ki je pozlačeni i je jako stari pa lepi. Zvün toga je nekaj robčekov, brisač . . . , 2 leseniva svečnika i 2 sliki.

V Kuzmi je vseh prebivalcov 79, od teh je samo eden katoličan zvün dece, (štere so ne šteli k luteranom). V Matjašovcaj je 60 prebivalcov, na Gornjem i Dolnjem Doliči 125, od teh je 5 katoličanov“.

Cerkveni zapiski od leta 1756. so pa sledeči: Cerkvica sv. Kozme i Domijana je na sredi vesi „Küzdoblon“ — je zidana, ma zidani stolp z ednim zvonom. Kor je leseni. To kapelo so pozidali nekdašnji katoličani.“

Vse to, ka pišejo cerkveni zapiski iz 17. stoletja od podržnice v Kuzmi, so samo goli, skoro vničeni ostanki tistoga, ka je nekda bilo. Stoletni tórski boji i več kak 80 letno lüteransko gospodarenje po naših katoličanski faraj, sta vničila sadove prešnjih stoletij: to je vero v srcaj vernikov i skrb za cerkev i njeno opravo.

Kak piše vizitacija iz leta 1698. so bili v tom časi skoro vsi verniki v Kuzmi lüterani. Pri tom ne smemo misliti, da so bili to po svojem osvedočenji. Zapoved zemelskih gospodov je bila, da morejo vsi sprejeti lüteransko vero i okoli 80 let je ne bilo v celoj sobočkoj dekaniji niednoga stalnoga katoličanskoga dühovnika. Zato lüstvo ne moglo drugo biti, kak je bilo.

Po prihodi katoličanski dühovnikov v G. Lendavo (l. 1672.) so naskori skoro vsi vzlúbili vero svojih očakov i so se povrnoli v katoličansko Cerkev. Nova dühovnja naj v prišestnosti šče bole vtrdjavle pravovernost v srcaj svojih vernikov. —iz—

Naša sv. Maticerkev ma neizmerno velike dühovne kinče za naše düše. Eden takši kinč so odpústki. To čuješ dostakrat, to vidiš večkrat napisano v molitvenoj knigi, pa najbrž niti ne veš, ka so odpústki. Katekizmuš nam pravi: „Z odpústki se odpüščajo vremenite kaštige za one grehe, šteri so že pri spovedi odpüščeni.“ To nam pove dve istini. Prva je: ka vsakši greh, posebno smrten, püsti na düši nikše zamazke tudi po spovedi. Druga je: ka nam te zamazke zbrišejo odpústki, štere ma sv. Maticerkev.

ŽIVLJENJE BLAŽENE DEVICE MARIJE MATERE BOŽJE NAŠE KRALJICE

(Po nazveščenji same nebeske Kralice napisala častitliva boža slůžbenica:
Marija z Agrede. (Strta kniga.)

23. Pot od Gaze do Heliopolisa.

Sveti popotniki so odišli z Gaze proti pűščavi Bersebi. Oblűdenih mest Palestine so se ogibali. Po pűščavi Bersebi so meli ŗe ŗetdeset milj do Heliopolisa ali Kaira.

Pesečna pot ne je dovolila, ka bi potűvali celi den. Joŗef i Marija sta pretrpela mnogo nesreč. Dostakrat sta morala spat pod milim nebom. Tűdi zime sta mogla dosta pretrpeti. Prvo noč v pűščavi so prespali pod grebenom ednoga brega. Marija je sela na zemlo i nahranila svoje dete, ki jo je razveselűvalo z svojov lűbeznivostjov. Joŗef je na par botičov prestro svoj plaŗč, da napravi zavetje večnoj Reči i njenoj Materi. Angeli so je obstopili i čuvali. Boŗe dete je spalo malo časa, Marija pa se je razgovarjala z Gospodom i njegovimi angeli. Joŗef je leŗao na zemli, za zglavje je meo potno prtljago. Za nikelko dni je zmenkao strošek, ki so ga meli s sebov. Sveta zaročnika sta morala trpeti glad. Eden den so potűvali do devete vűre večer, pa so nej nikaj jeli. Te Marija potoŗi Bogi svojo nesrečo i zaprosi, da podugŗa ŗivljenje njoj i njenomi zaročniki, da ta se mogla skrbeti za večno Reč. Ali Bog jima poŗle ŗe veķso nevolu. Zdigno se je silen viher in deŗč, ki je ne biŗ nevaren samo Mariji i Joŗefi, liki tűdi deteti. Dete je jokalo i trepetalo od zime. Marija se je popretila vetri i mrazi, naj ne mučita tak svojega Stvoritela. Včas i sta bogala. Mali Jezus je zapovedao Angelom, naj čuvajo njegovo mater. Angeli so napravili okoli sveti zaročnikov krog, kde sta bila v dobrom zavetji. Kda je bio glad najveķi, so angeli prinesli krűh, sad i pijačo. V toj pűščavi Bersabeji je angeo tűdi proroka Elijo nahrano. (3. Kr. 19, 6.) Pa niti tisti krűh, ŗteroga je Elija dobo od angela, niti tisti, ŗteroga so njemi nosili kovrani, niti mana, niti prepelice, s ŗterimi je Bog nahrano Izranlce, se nemrejo prispodablati z dobrotami, ŗtere je Gospod podelo na tom mesti svetima popotnikowa. Veličini dobrot je odgovarjala tűdi ponizna zahvala. Tűdi ovači se je brigao Gospod za razvedrilo popotnikov. Dostakrat, kda si je Marija sela, ka si odpočine, so prilitele k njoj mnoge ptičice, sedale so njoj na rame i roke i jo razveseljavale s svojim popevanjom. Marija je prosila, naj s svojim spevanjom hvalijo Boga. To so ptičice rade napravile. Tűdi angeli so razveseljavali popotnike s svojimi razgovori. Marija je veķkrat potoŗila svojemi sini nevole, ŗtere je mela na potűvanji. Liki dete je bilo zadovolno.

DEKLIŠKI TEČAJ PRI GRADI.

Vršo se je pri gradi od 10. do 12. marca. Vodo ga je g. Drago Oberžan, duhovnik iz Maribora z gdč. Zdravčevov, učiteljicov-katehistinjav, istotak iz Maribora. Vdeležilo se ga je 370 dekeo iz gračke, sv. jelenske, sv. jürjanske i cankovske fare. Vsaki den je bio najprvle cerkveni govor s sv. mešov, nato pa vsaki den troje predavanje v velikoj šolskoj sobi. Drugi den tečaja so se predavanja vršila delno, edno za deklina do 17 let stare, drugo pa za starejše. V nedelo 12. marca so pristopile vse deklina po dobro ópravlenoj spovedi k skúpnomi sv. prečiščavanji. Na pot življenja i na pot v tújino so dobile v cerkvi zadnji den navuk i blagoslov z Najsvetejšim. Zanimanje je bilo velikansko, cerkveni navuki z predavanji so najšli odprta srca, štera so se okrepila, da dekle prestanejo vihere življenja.

Isti den 12. marca se je vršilo veliko delavsko spravišče v Soboti. Delajci i delavke so šle z resnimi obrazi na svoje domove, da se pripravijo za odhod. Na žalost se je pa najšlo túdi veliko številu takših, ki so se v krčme potegnoli, tam zapojili, proti domi divjali i jemali poštenje delavskomi stani. Ka takšim divjakom ne pridejo v roke naše deklina, je okrepo tečaj pri Gradi. Zato je ravno potreben takši tečaj za dekle, da bodo znale svojo dekliško čast čuvati pred pijanomi, nedostojnimi, razbijastimi delavci.

Predmet predavanj na tečaji pri Gradi je bio sledeči:

- a) Naloga deklin, določena po Stvoriteli,
- b) Deklina i dekliška skúpnost,
- c) Nevarnost v dekliškom življenji,
- d) Deklina i dečko,
- e) Naravno žensko pozvanje,
- f) Priprava na družino.

Deklince-solarke na proslavi 25 letnice Novin, 1. 1988., sept. 11. v Črensovcih v sprevidi mimo Našega Doma.

DUHOVNIK ODGOVARJA SVOJI MATERI.

(R. J)

Milost je torej nadnaraven dar, ki ga zaradi Jezusovega zasluženja Bog podari duši, da se more zveličati. Ta milost je dvojna: *Posvečujoča* i *dejanska*. Prva stori, da smo nadnaravno Bogu podobni, druga pa stori, da opravljamo taka dela, s katerimi se moremo zveličati.

Posvetnim ljudem je milost božja, ker o njej nimajo pravega pojma, prazna beseda. Pri njih velja le to, kar se da z očmi videti, z rokami pograbit, pojesti, popiti ali pa v žep vtakniti. Milost božja pa je nekaj duhovnega in se ne da ne videti in ne otipati. Zato pa nimajo posvetni ljudje za njo nobenega smisla i nobenega spoštovanja. Že sv. Pavel je rekel, da živalski človek ne razume, kar je duhovnega.

V luči božjega razodetja in naše sv. vere pa je milost božja, zlasti posvečujoča milost, najdragocenejši in najjemenitnejši zaklad. Posvečujoča milost je takorekoč vstopnica za nebesa. Božji Zveličar sam jo primerja svatovskemu oblačilu, katero moramo na vsak način imeti, če se hočemo kdaj udeležiti nebeške svatovščine. Brez nje ni zveličanja.

9. *Kaj je zaslužno za nebesa?* — Zaslužna dela so taka dobra dela, katerim je obljubljeno plačilo v večnem življenju. Zaslužiti se pravi, pravico dobiti do plačila, katero nam kdo obljubi za dobro delo, katero opravimo. Bog pa nam za dobro delo obljublja plačilo v nebesih, torej so dobra dela zaslužna dela, t. j. so vredna plačila. Bog namreč človeku ni ničesar dolžen, torej tudi ne plačila za dobra dela, ko bi ga ne bil obljubil. Ker je Bog pravičen in zvest, hoče dobrim delam dati plačilo, katero je obljubil.

Zaslužna dela so potrebna. Nebesa so plačilo, katero si mora človek z dobrimi deli zaslužiti. Kdor torej hoče to plačilo imeti, mora zaslužna dela opravljati. Kdor pa nima zaslužnih del, nima tudi pravice do nebeškega plačila.

Silno važno pa je vedeti to, da je dobro delo zaslužno le takrat, kadar ga opravimo v stanu posvečujoče milosti. V takem stanu je človek, ko nima na duši smrtnega greha. Kdor je namreč v smrtnem grehu, je sploh mrtev za nebesa in torej tudi ni zmožen si za nebesa kaj zaslužiti. Je pač mrtev in to tako dolgo, dokler se zopet ne spravi z Bogom.

Če torej človek v smrtnem grehu moli, se posti, če deli miloščino, so to sicer dobra dela, pa plačila v nebesih ne bodo dobila. Grešnik ni v stanu posvečujoče milosti, ki nas edino stori zmožne opravljati zaslužna dela. Vendar pa takemu človeku njegova dobra dela pomagajo, da lažje doseže milost spreobrnjenja, ali mu Bog poplača z zemeljskimi darovi ter odvrne od njega časne nesreče.

Kako neizmerno velika nesreča je smrtni greh!

J. KONTAR

Beltinci. V nedelo, 12. so se začele pri nas duhovne vaje za dekle. Vodo je dr. Kuk, salezijanec iz Veržeja.

Bogojina. Pri nas so se vršile tridnevne duhovne vaje, štere so vodili preč. g. Henrik Damiš. Vnogo ljudi, posebno tretjerednikov, šterim so posebno bile duhovne vaje namenjene, je opravilo sv. spoved i se prečistilo. V tretji red je stopilo 32 novih kotrig. Pri toj priliki se je ustanovila nova tretjeredniška skupščina pri nas. Kotrig je okoli dvesto.

Novo življenje: Zima slobod jemle, naša mati zemla se je prerodila i je pripravljena, ka nam bo prinesla potrebnoga življenja. Ednako so se začnole prenavlati naše duše, naše fare, ki mislijo i želejo prinesiti vnogo veselja svojim Bogi. — *Gospod Vadovič*, beltinski plivanoš, gospod *Hauko*, bogojanski plivanoš sta dala priliko v jesen i zdaj za lepe duhovne vaje, tak gospod *Berden*, hotiški ekspozit, kak gospod *Škraban*, sobočki kaplan sta dala priliko, prvi, ka se je prenovila vsa hotiška duhovnija, drugi pa za prosveto i za mladino sploh. Tak je dana prilika, ka so se prenovili moški, dečki, deklina i matere v duhovnih vajah v Martinišči. Tak i v Črensovcih po g. *Zadravec*, plebanoši so se vršile duhovne vaje lani v jesen i zdaj v posti. Gospod tišinski dekan *Krantz Jožef* so dali celoj dekaniji lepi zgled svetoga misijona; gospod provizor pri Gradi so pa to srečo poskrbeli že v jeseni svojim vernikom. Kak se zato veselijo gospod *Kolenc*, novomi duševnomi življenji pri Gradi! To peldo so nasledivali gospod plivanoš *Horvat* v Velkih Dolencah. Pred kratkim so dali držati sveti misijon okoli Marijinoga oznanenja gospod *Ficko* v Markovcih, kda so dali svojoj čredi obnovitev misijona, ki je bio lani prvo polovico marca. Bog daj, ka bi ta gorečnost naših duhovni pasterov vnogo sada prinesla, i ka bi te sad naj bio stalen. Molimo na to nakanenje.

Sprejeo je red subdiakonata marca 25. i diakonata aprila 8. č. g. *Zelko Anton*, salezijanski bogoslovec iz Cankove v Turini na Talijanskom. Posvetitev so zvršili turinski kardinal. Molimo za novoga dijakona, da ga dobra mati Marija pripela do oltara i pri njem do svetoga duhovniškoga življenja.

samo zamučeni greh. Vse grehe, štere je včino pred nevalanov spovedjov, more ponoviti, zamučitev odkriti i vse globoko obžalivati. I gda takša duša po dobro opravlenoj spovedi k prečiščavanji prlstopi, naj z prevelikov zahvalnostjov sprejme k sebi Jezusa, i njemi z potrđim, a z vřpanja punim srcom močno obľubi: Gospod, nikdar već ne oskrunim tvojega svetoga tela, vřpam se, da me ne zapuřtiš.

Reřili so:

Hozjan Jožef, V. Polana 44., vredniki žele dugoletno življenje, da bi narod vodili, se zahvali za oćinsko skrb, naři krřćanski listi ga dostokrat razveselijo. Barabař Vendel, Markovci 98. Druge vganke ne reřo pravilno, samo prvo i zadnjo. Glavač Franc, Beltinci 92. Litrop Alojz, Renkovci 82. Prvo i druęo dobro reřo, tretje ne. Lepi pozdrav je napisao uredniki za god. Benko Marjeta, Domajinci 55. Prvo i druęo dobro reřila, tretje ne. Urednika je zročila sv. Jožefi i njim prosila srećno smrt. Vrećić Franc, Vidonci 80. Jako lepo je reřo vse tri vganke, uredniki je želo za god, ka si sami želejo i da bi v tom hřdom ćasi mogli narod podpirati. Źalig Jožef, Turniřće 26. Jako lepo je reřo vse tri. Uredniki žele pomoć sv. Jožefa, da do mogli male i velike voditi po poti zveličanja. Gumifar Viljem, Vidonci 2. Prosi sv. Jožefa, naj urednika vodi i ćuva. Jako lepo reřo. Gjorek Štefan, Břkovnica 90. Mihalić Katarina, Bratonci 26. Prvo i druęo reřila, tretje ne zadostno. Za god pozdravla urednika. Pertoci Marija, Tropovci 6. Uredniki žele srećo i zdravje pri deli. Horvat Ana, Strehovci 66. Dobro je reřila i urednika za god pozdravla. Źunić Ignac, M. Sobota, stari grad. Vućenec 1. razreda je dobro reřo i piše, ka nagrade njemi ja ne pozabimo poslati. Maućec Rozalija, Bogojina 88. Uredniki žele, da bi po smrti zraven v nebesa priřli. Kovač Franc, G. Lendava 14. Tretjo je lepo reřo, prve i druge ne. Lopert Rozalija, Bogojina 85. Prvo i druęo dobro reřila, tretje ne, urednika za god pozdravla. Eljař Terezija, Bogojina 118. Dobro je reřila i uredniki želela obilen uspeh pri njihovom delovanji. Veseli jo M. List i M. Ograćek. Zelenko Ignac, Břkovnica. Druęo i tretje reřo, prve ne. Gutman Jožef, Bogojina 89. Prvo je reřo, druge i tretje ne. Farić Marija, Tropovci 61. Prvo i zadnjo reřila, druge ne. Horvat Štefan, Bogojina 92. Lepo je reřo i pozdravo: dobroga dřhovnoga voditelja z dugim življenjom. Rožman Terezika, a la Hable par Ligugé. Vienne. Francija, prvo i zadnjo dobro reřila, druge ne. Vogrin Ignac, Bogojina 95. Lepo je reřo, vse dobro žele uredniki, Donša Franc, Bogojina 39. Dobro je reřo, uredniki žele po Srci Jezušovom i Marijinom dugo življenje. Ćinć Alojz, Petanjci. Jako lepo je reřo i rad bi zoći voći uredniki vořćo ćestitko, pa rad bi njim bio zahvalen, Horvat Štefan, Bogojina 66. Prvo i zadnjo reřo, druge ne, uredniki žele, da ga sv. Jožef duga leta ćuva pri vređivanji nařih listov. Glavač Štefan, Břkovnica 14. Kofjač Franc, Petanjci 18. Prvo i zadnjo reřo, druge ne. Nemeć Marija, Filovci 136. Prvo i druęo reřila, tretje ne. Horvat August, Břkovnica 36. Gregorić Štefan, Strehovci 10. Prvo i druęo reřo, tretje ne. Horvat Jožef, Bogojina 54. Za urednika prosi sv. Jožefa pomoć, ka do mľlo Slov. Krajino dobro vodili i moli za njih. Casar Leopold, Bogojina 63. Prvo i druęo reřo, tretjo nezadostno. Casar Izidor, Bogojina 14. Lepo je reřo vse, uredniki žele, da bi dugo vređivali lepo Novine i Mar. Liřt. řteriva sta njemi na najvećšo veselje. Kramar Ivan, V. Polana 117. Prvo i druęo reřo, tretje ne, uredniki pořle vganke, ćeravno zna, ka majo dosta skrbi. Źerdin Veronika, Źiřki. Jako lepo je reřila vse tri, uredniki žele: „Naj plava ladja vařega življenja brez vseh viherov i obstane v mirnom pristaniřći, kje naj vas sv. Jožef sprejme v svoje varstvo. Źerdin Matilda, Źiřki. Dobro je reřila, uredniki žele ľubo zdravje, řtero je najveć vredno. Trajbić Terezija, Filovci 4. Urednika pozdravi z najsjajřimi rećmi: Ave — Zdrava Marija. Tibaut Veronika, Mostje. Źilavec Vera, Tropovci 27. Dobro je reřila vse tri. Kofjek Alojz, Bakovci 49. Prvo je dobro reřo, druęo i tretjo

ne. Šerec Marija, M. Črnci. J a k o l e p o j e rešila vse tri, Marijin List nje je najdražji tovariš v mladom življenju. Balažič Mihael, Bratonci. Prvo i drugo je dobro rešo, tretjo nezadostno. Žškš Jožef, Kruplivnik 49.

Nagrade dobi vsaki po pošti domo, z Črensovske fare pa naj sami pridejo po nje.

Vganke 2. snopiča so ešče rešili: Német Marija, Kruplivnik 51. Sukič Marija, G. Slaveča 110, Bežan Jožef, Grad 130, Sarjaš Jožef, M. Sobota. Nagrade smo njim poslali.

NOVE VGANKE.

1. V Zdajšnjem časi v šterih državaj se preganja Kristušova vera?

2. Ka je naša dužnost gledoč na preganjane kristjane?

Rešiti se mora do konca aprila.

Marijini Listi so narasli meseca marca za 51 komadov, ódpadnoli 4 komadi. Čisti narastek 47 komadov. — Iz srca se zahvalimo častivrednima slugama Antoni Martini Slomšeki i Frideriki Baragi za pomoč. Prosimo jiva, naj napunita s svojim dihom slovenski narod, njegove liste i je razširita. Sv. Ciril i Metod naj njima sprosita čast oltara, bodi naša stanovitna molitev.

ZAHVALA. Toplo se zahvalim vsem za vsaki izraz lúbezni ob priliki mojega goda.

Klekl Jožef, urednik.

Kartuzijani in kartuzija Pleterje izišlo 1939.

O pravem času nam pride ta zanimiva in krasno opremljena knjiga, ki je zbudila v javnosti razumljivo senzacijo.

Knjiga govori v svojem prvem delu o ljudeh, o katerih pripovedujejo, da se pozdravljajo s pozdravom: Spomni se, da boš umrl, ki spe v rakvah, ki si že v življenju izkopljejo grob, o njihovem nečloveškim mrtvičenju itd.

Ta knjiga nam jih končno prikazuje v pravi luči ter odkriva vse velike skrivnosti njihovega skritega dela in življenja. Zato je ona siguren vodnik skozi vse ure in opravila kartuzijančevega dnevnega reda; v podrobnosti obsega celokupno in globoko življenje tega slavne puščavniškega reda katoliške Cerkve. Z mnogo srca razlaga cilj njegovega skrivnostnega življenja ter nas uvaja v njegov skrivni in močni apostolat.

Drugi del nam kritično prikazuje zanimivo zgodovino kartuzije Pleterje od njene ustanovitve leta 1403. do danes.

Sto šest lepih slik v bakrotisku prikazuje in poudarja izčrpno gradivo vseh 143 strani. Slika na naslovni strani nam kaže kartuzijanca, kako gre s svetiljko k nočni molitvi. Oprema je izvrstna. Vzoren tisk na najfinejšem šamoa papirju. Cena 40 din, s poštnino 3 din več. Naročila sprejema Kartuzija Pleterje, p. Št. Jernej, Dravska banovina.

„Kartuzijanci“ je prvo in edino delo o tem predmetu v naši slovenski literaturi. Vsakdo ga bo bral z užitkom, a tudi z duhovno koristjo. Mnogim bo ta knjiga pravo razodetje. Zanimala bo nas vse, da končno slišimo nekaj lepega, stvarnega in solidnega o tem tako zasluženem redu Cerkve Kristusove, katerega samostan je tako blizu nas, tam ob vznožju tajinstvenih, zelenih Gorjancev. Toplo priporočamo.

— ; —

Kniga je poslana tudi uredništvu Novin i Marijinoga Lista. To jo samo priporočati more i to tembole, ar več sinov Slov. Krajine vživa v tom lepom redi svojo zemelsko srečo i čaka večno. Naročila drage vole sprejema tudi naše vredništvo v Črensovcih.